

La Unió Europea gira l'esquena als seus valors fonamentals i denega els escons a diputats elegits del Parlament europeu

written by Axel Schönberger | 2 de juliol de 2019

És un escàndol sense precedents en la història de la Unió Europea, que representa un trencament amb la manera d'entendre la democràcia que fins ara havia tingut Europa. El president del parlament Europeu, Antonio Tajani, denega veu i vot a tres diputats elegits a Catalunya per al Parlament Europeu, malgrat que l'elecció d'aquests parlamentaris havia estat publicada reglamentàriament en el BOE!

Si aquesta decisió es mantingués per a tota la legislatura, el Parlament acabat d'elegir no podria considerar-se com a democràticament legítimat!

Gairebé 1.700.000 electores i electors han donat el vot al president català legítim Carles Puigdemont, a l'igualment legítim conseller del seu govern –destituït per Espanya, vulnerant el dret constitucional espanyol– Toni (Antoni) Comín, i el legítim conseller d'Economia i Finances i vicepresident de Catalunya, Oriol Junqueras. I amb aquests vots han estat elegits per al Parlament Europeu. Com a conseqüència d'aquesta elecció i des del primer moment, els tres nous eurodiputats gaudeixen d'immunitat, cosa que Espanya nega rotundament.

Ja després de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya del 21 de desembre del 2017, forçades il·legalment per Espanya, aquest país va demostrar com es pot contrarestar, amb males trampes jurídiques i amb desvergonyides

vulneracions del dret, un resultat electoral democràtic si desagrada a les classes dominants. A un candidat que havia de ser elegit com a president de Catalunya (Jordi Sànchez) no se li va permetre (en contra d'un clar requeriment de l'ONU) fer efectiu el seu dret electoral passiu ni se'l va deixar sortir de la seva «presó preventiva» de manera que no va poder ser elegit; un altre candidat va ser empresonat el dia abans que tingués lloc l'elecció prevista per al càrrec de president de Catalunya, ja se li va denegar la possibilitat de participar com a conseller en les sessions del Parlament català. Ja no és el poble català, sinó evidentment els polítics i jutges espanyols els que poden decidir qui governa la que *de facto* és la colònia espanyola més rica des que ara fa poc més de tres-cents anys la va sotmetre, sense haver pogut acabar eficaçment amb l'aspiració de llibertat de la nació catalana.

Qualsevol observador internacional que conegui bé els fets, sap que mentrestant a Espanya ja no hi ha un estat de dret que funcioni, sinó que es fa un abús del dret penal espanyol, de manera lesiva per als drets humans, amb l'objectiu de terroritzar el poble català i fer-li por. Alhora es fan persecucions penals sense que hi hagi cap delictes ben definit i fixat legalment; s'aparten polítics de circulació usant el dret penal, sense que objectivament se'ls pugui imputar el més mínim delictes. Ja el sol fet que Espanya no hagi fet cap mena de cas del requeriment clar del Grup de l'ONU contra detencions arbitràries, i es negui tossudament a deixar en llibertat els presos polítics, a indemnitzar-los adequadament i a iniciar mesures legals contra els responsables d'aquesta persecució il·legal, demostra palpablement com i de quina manera un estat membre de la Unió Europea –responsable de les pitjors violacions dels drets humans que hi ha hagut a l'Europa occidental en els darrers anys, i que vulnera escandalosament la Carta de les Nacions Unides i els grans Pactes de Drets Humans–, s'està convertint en un estat pària, que va camí d'abandonar la comunitat d'estats civilitzats del món i de tancar-se en un volgut isolament, vergonyós i

oprobis. Qui hagi après alguna cosa de les històries d'Alemanya i d'Itàlia, que obri els ulls i que no calli! Qui calla, ho tolera tot i un dia s'enfrontarà amb el retret d'haver-se posat a la banda equivocada de la història.

L'europèització del conflicte català que ja es va fer palesa amb la negativa de tribunals europeus a executar les ordres de detenció europees expeses per Espanya, tal com aquesta desitjava; la seva internacionalització que s'ha engegat com a més tard amb la presa de posició d'un gremi competent de l'ONU –el Grup de Treball contra Detencions Arbitràries–; l'odi d'una gran part de la població espanyola contra els catalans, que sorgeix cada vegada més clarament a les xarxes socials i que en part fins i tot en el lèxic té paral·lelismes amb les expressions i les metàfores dels nacionalsocialistes alemanys contra els jueus, tot plegat demostra la magnitud d'aquest conflicte històric que fins ara no ha originat morts gràcies a l'exemplar pacifisme del poble català, però que a causa del comportament de la banda espanyola, contrari als drets humans, pot degradar-se i agreujar-se. El ministre espanyol Josep Borrell, durant la campanya electoral del 2017, va arribar a dir que la situació política a Catalunya era com una ferida oberta, que calia «desinfectar» amb mesures jurídiques, per tornar a assegurar la «salut popular»! Hom ja no sap què dir ...

I ara encara s'hi afegeix això! Ara els drets d'1.700.000 d'europeus (ciutadanes i ciutadans de la Unió Europea) han de ser trepitjats i la seva decisió electoral anul·lada sense més ni més! Si la Unió Europea ho permet, segellarà la seva fi. Si traeix la democràcia i l'estat de dret a l'altar dels interessos nacional-estatals d'Espanya, a llarg termini haurà perdut la seva raó de ser. Si unes institucions es desdiuen de la voluntat democràtica popular i fins i tot l'anul·len, que no s'estranyi ningú si els pobles d'Europa, més tard o d'hora, li girin l'esquena a les elits actuals i a les institucions. Caldrà arribar tan lluny? És realment tan difícil atènyer-se a la Convenció Europea de Drets Humans, a la Carta de les

Nacions Unides i al Pacte Internacional de Drets Cívics i Polítics? Per què els principals dirigents europeus com Tusk, Juncker i Tajani no compleixen allò que la Unió Europea predica i reclama d'altres estats? Volen tractar, potser, els catalans com a «persones de segona classe», com ho fa ara Espanya, i negar el caràcter fonamental i universal dels Drets Humans?

Segons la retorçada interpretació espanyola del dret, s'és eurodiputat per Espanya només si personalment i a Madrid, s'ha jurat la Constitució Espanyola. L'acte de l'elecció i la publicació del resultat electoral al BOE, segons Espanya, no determinen ni la immunitat parlamentària ni l'escó al Parlament Europeu. Si fos així, i si Espanya realment tingués el dret de posar disposicions nacionals d'aquesta mena pel damunt del dret europeu, aleshores si més no hauria de ser permesa la pregunta de per què té una importància tan central el lloc on s'ha de fer el jurament. Un jurament no fet a Madrid, sinó per exemple a Brussel·les, té menys valor? Compta menys un jurament a la Constitució Espanyola fet en qualsevol lloc d'Europa o d'una altra banda, que el que s'hagi fet a la capital espanyola?

Quan un dels advocats del president legítim Carles Puigdemont i del seu no menys legítim conseller Toni Comín, volia lliurar a l'autoritat competent a Madrid els seus juraments, certificats notarialment i dins del termini legal, se li va prohibir oficialment. Un jurament certificat notarialment, no és un jurament? Evidentment només és un truc barat o bé per denegar el mandat als dos eurodiputats electes, o bé per atreure'ls a Espanya amb un pretext i allà, malgrat la ja existent immunitat, empresonar-los tot seguit! Que Espanya en aquest sentit no té cap escrúpol ja es va veure en el cas del legítim vicepresident català, dr. Oriol Junqueras –que contra el requeriment del ja citat Grup de l'ONU, segueix en «presó preventiva» no justificable de cap de les maneres–, quan va sol·licitar de fer el jurament a la Constitució davant de

l'autoritat corresponent a Madrid, se li va denegar radicalment per assegurar-se que no podria ocupar l'escó d'eurodiputat. Quina barbàrie il·legal és això! Tots els que s'han fet culpables o còmplices d'aquesta greu mena de prevaricació haurien d'anar a parar davant d'un tribunal, si no és un d'espanyol, un d'internacional!

Així, doncs, Espanya exigeix de dos eurodiputats electes que viatgin a Madrid per jurar la Constitució Espanyola, no accepta el seu jurament certificat notarialment i demostra amb el cas del dr. Junqueras què els esperaria als altres dos eurodiputats a Espanya, és a dir, la immediata detenció sense cap possibilitat de fer el jurament sol·licitat. Quin estat de la Unió Europea ha vulnerat de manera semblant el principi de bona fe i el dret, tant el propi com l'europeu, com ho fa Espanya actualment? Si Espanya segueix vulnerant el dret i trepitjant els drets humans d'aquesta manera, ni es pot ni se li ha de permetre seguir pertanyent a la Unió Europea!

El Tribunal Suprem Europeu ha de garantir, fins a una decisió definitiva, els drets dels diputats elegits Carles Puigdemont, Toni Comín i dr. Oriol Junqueras ja que, d'altra manera, totes les decisions del parlament Europeu durant un període de mesos possiblement podrien ser declarades com a nul·les. En la capacitat de decisió del Tribunal Suprem Europeu no hi ha ara solament la realització o la destrucció de la voluntat electoral d'uns 1,7 milions de ciutadanes i ciutadans europeus, sinó ni més ni menys que el futur de la Unió Europea que a llarg termini no es mantindrà si participa en l'opressió del poble català i en la persecució política dels seus representants elegits.

I segueix sent vàlid: Europa calla i s'ho mira! Però el seu Tribunal més alt ha de parlar ara i decidir si sotmet el dret al càlcul polític i estatal, o si, almenys en aquest cas, dona la victòria al dret europeu i als drets humans. Vt bonum felix faustumque sit!

Publicació original en alemany (1r de juliol de 2019):

<https://www.change.org/p/12429466/u/24770204>

Traducció al català: Pere Grau i Rovira (Hamburg)

Enllaços afegits a la publicació original en alemany i anglès:

<https://www.heise.de/tp/features/Europaparlament-muss-ueber-ab-geschlossene-Rechtsbeugung-in-Spanien-entscheiden-4447371.html>

<https://www.theguardian.com/commentisfree/2019/jun/05/catalonia-europe-meps-european-parliament>